

NUORISO JA TAISTELU FASISMIA JA SODAN- VAARAA VASTAAN¹

O. V. Kuusinen

Nuorison asema on muuttunut

Hyvät toverit! Kaikkein selvimmän ja kaikkein oikeimman sanan uhkaavasta sodanvaarasta lausui тов. Stalin Neuvostoliiton kommunistisen puolueen viime edustajakokouksessa. Hän osoitti ihmeteltävällä selvyydellä, millaiseen toivottomaan umpikujaan ovat joutuneet imperialistiset poliitikot, jotka vastoin viime maailmansodan antamaa kokemusta, sodan, joka päästi vallankumouksen valloilleen monissa maissa ja joka johti proletariaatin voittoon Venäjällä, ovat jälleen valmiit tarttumaan sotaan "kuin hukkuva oljenkorteen". Uusi imperialistinen sota "avaa varmasti tien vallankumoukselle ja asettaa itse kapitalismin olemassaolon kyseenalaiseksi useissa maissa", sanoi тов. Stalin. Mutta samassa puheessaan hän varoitti mitä päättävimmän kaikenlaisesta opportunistisesta itsevirtauksen kannalle asettumisesta.

Kongressissamme тов. Dimitrov kohdisti mitä ankarimman iskun itsevirtaukseen suuntautumista vastaan. Kuten muistatte, toverit, hänen alustuksensa taistelusta fasismia vastaan ja hänen loppulausuntonsa

¹ Kommunistisen Internationalen VII kongressissa v. 1935 pidetty puhe.

huokui alusta loppuun taisteluhenkeä automatismin katsantokantaa vastaan, bolshevistisen aktiivisuuden mahdollisimman suuren kohottamisen henkeä.

Sama perusajatus kulki läpi тов. Ercolin koko selostuksen Kommunistisen Internationalen tehtävistä taistelussa imperialistien suorittamaa uuden maailmansodan valmistelua vastaan. Hänen selostuksensa oli niin perinpohjainen ja monipuolinen, että minulla on siihen vain hyvin vähän lisättävää. Minun lisähuomautukseni koskevat vain yhtä tämän rintaman osaa, nimittäin *nuorison taistelua*.

Mutta en voi tietenkään rajoittaa puhumaan vain nuorison erikoisesta sodanvastaisesta taistelusta. Kaikkein tärkeintä, *pääasia on nuorison yleisen taisteluliikkeen* kehittäminen. Niin taistelulle sodanvaaraa vastaan kuin myöskin taistelulle fasismia vastaan on *ratkaiseva* merkitys sillä, onnistummeko me kehittämään nuorison mahtavan vallankumouksellisen eli radikaalisen joukkoliikkeen.

Ja erikoisen tärkeätä on *nuorison laajan yhteisrintamaliikkeen* kehittäminen.

On selvää, että kysymykset taistelusta sotaa ja fasismia vastaan kuuluvat nuorison kaikenlaisen radikaalisen liikkeen tärkeimpien kysymysten joukkoon. Mutta kokemus on osoittanut, että jos nuorison toimintaohjelmaan sisällytetään vain kysymys taistelusta sotaa ja fasismia vastaan tai jos nuorison sodanvastainen ja fasisminvastainen taistelu asetetaan ahtaasti rajoittaen, niin tällä tavalla nuorison laajoja joukkoja ei voida vetää mukaan, ei voida saada liikkeelle. Jotta tähän päästäisiin, on esitettävä *laajempi nuorison toimintaohjelma*.

Tämän on osoittanut esimerkiksi nuorison kansainvälisen fasismiin- ja sodanvastaisen taistelukomitean työn kokemus. Tämä komitea on suorittanut melkoisen

työn, mutta joukkojen mukaan vetäminen kävi vaivalloisesti niin kauan kuin rajoituttiin vain näihin kahteen kysymykseen. Vasta silloin, kun kansainvälinen komitea teki aloitteen laajan nuorisokonferenssin koollekutsumiseksi nuorison yleisen ohjelman pohjalla, vasta silloin sen aloite sai suuren vastakaibun joukoissa.

Millä, toverit, on selitettävissä tämä seikka? Sillä, että *nuorison asema on viime vuosina perinpohjin muuttunut*. Tässä ei ole kysymyksessä vain monivuotinen kroonillinen työttömyys. Se, että kaikenlaiset ammatit eivät ole nuorison ulottuvilla, on tullut jo joukkoilmiöksi. Aikaisemmin useimmissa kapitalistisissa maissa jonkinlaiset koulut, ainakin alimmat, olivat avoimet nuorisojoukoille. Nykyään pääsy kouluun ja yleensä opiskelumahdollisuudet työtätekevän väestön nuorisolle ovat jyrkästi rajoitetut. Aikaisemmin tietyllä osalla työläisnuorisoa, vaikkakin vähäisellä, oli mahdollisuus kohota hiukan luokkansa "yläpuolelle" — pikkuporvariston tai pikkuporvarillisen sivistyneistön riveihin; nuori työläinen saattoi poikkeustapauksessa tulla lääkäriksi, arkkitehdiksi tai opettajaksi. Ja näitä poikkeustapauksia oli riittämiin sitä varten, että työtätekevän nuorison laajat joukot saatiin alttiiksi reformististen harhaluulojen vaikutukselle.

Nyt on asianlaita päinvastoin — kokonaiset työläisnuorison kerrokset suorastaan deklassoituvat, heillä ei ylipäänsä ole mahdollisuutta saada työtä tai oppia jotakin ammattia. Tämä nuoriso vajoaa ryysyköyhälistöön, joutuu nälän ja kurjuuden, rikosten, prostitution jne. pinteihin.

Mutta porvaristo, joka ei voi tarjota työtä yhä suuremmalle osalle nuorisoa, tarvitsee sitä sotatarkoituksiin. Nuoriso ajetaan sotilaskasarmeihin ja pakkotyöleireille.

Muodossa tai toisessa yhdeksän kymmenesosaa nuorista on puutteessa. *Nuoresta sukupolvesta on tullut hätääkärsivä, raskaasti sorrettu sukupolvi.* Se on uusi sorrettu kansankerros. Tämä seikka on luonut erikoisen otollisen maaperän nuorison mitä laajimman kansanrintaman kehittämiseksi.

Porvaristo antaa fasismin tehtäväksi vääryyttä kärsineen nuorison myrkyttämisen demagogiallaan, varsinkin shovinismilla. On epäilemätöntä, että fasismilla on tässä tilanteessa objektiiviset mahdollisuudet tuhoisalle työlleen. Mutta myöskin kommunismilla on paljon laajemmat mahdollisuudet kuin aikaisemmin työskennellä nuorison keskuudessa.

Tov. Dimitrov huomautti oikein, että lahkolaisuus usein varjoutuu bolshevistisiin teeseihin. Sitä ilmenee nuorisoliikkeenkin alalla. Tällä kertaa tahtoisin kuitenkin kertoa myönteisestä kokemuksesta, jota kommunistinen nuorisoliike on viime aikoina saanut eräissä maissa — ensikädessä *Ranskassa ja Yhdysvalloissa.*

Ranskan kokemus

Fasistit asettivat Ranskan nuorisojoukoille kysymyksen ”nuoren polven rintaman” muodostamisesta. Ranskalaiset toverimme — tov. Raymond ja muut — ottivat vastaan tämän fasistien haasteen. Mutta miten?

Jos he olisivat olleet pelkkiä kaavaoppisia propagandisteja, olisivat he hylänneet itse koko kysymyksen asettelun ja sanoneet: ei ole olemassa nuoren sukupolven probleemia, on olemassa vain luokkaprobleemi, kysymys työtätekevien luokkien ja niiden nuorison sorrosta.

Mutta ranskalaiset toverit sanoivat toisin. He sanoivat:

— Hyvä on, puhuttakoon nykyaikaisen nuoren polven probleemista. Se on tosiaankin kärkevä, kipeä kysymys.

Se on nykyisen nuoren polven valtavan enemmistön puutetta, sortoa, epätoivoista asemaa koskeva kysymys. *Taistelu* tätä nuorison säälimätöntä sortoa vastaan on välttämätön. Nuorison taistelu oikeuksiensa puolesta, asiansa puolesta on ehdottoman välttämätön. Nuoren polven rintama on muodostettava. *Mutta ketä vastaan?* Kuka on syyllinen nuoren polven kurjuuteen? Kuka riistää ja heittää nuorisoa kaduille oman voitonpyyntinsä tähden? Kapitalisti, ennen kaikkea suurkapitalisti. Kuka sortaa ja ahdistaa nuorisoa? Kuka estää sitä elämästä ihmisen arvoista elämää? Taantumuksellinen porvaristo valtakoneistonsa avulla. Kuka tahtoo vielä tiukemmin sitoa nuorison kädet ja jalat? Kuka tahtoo raudalla ja verellä tukahduttaa nuorison taistelun oikeuksiensa puolesta? Taantumuksellisen porvariston tahdon toteuttajat — fasistit, "taisteluristin" miehet — ne juuri tahtovat sen tehdä. Tässä ovat siis nuorison viholliset. Heitä vastaan onkin muodostettava nuoren polven rintama.

Näin ranskalaiset toverit asettivat kysymyksen.

Mutta ranskalaiset fasistit sanoivat: "Nuoren polven rintama *vanhaa* järjestelmää ja *vanhoja* puolueita vastaan, niiden joukossa myöskin kommunistista puoluetta vastaan!" Fasistit tahtoivat häikäistä nuorison silmät "uuden liikkeen", "uuden" puolueen kyltin loistolla ja käyttää omiin fasistisiin tarkoituksiinsa nuorison oikeutettua vihaa vanhaa ostettavissa olevaa puoluejärjestelmää vastaan. Mutta ranskalaiset toverimme selittivät:

— Vanhaa järjestelmää vastaan — mainiota! Mutta fasismihan edustaa kaikkein vanhinta ja inhoittavinta järjestelmää, eräänlaista barbaariseen feodaaliseen järjestelmään palaamista nykyisessä yhteiskunnassa. Nuorison mitä laajimpien kerrosten taistelu vanhaa järjestystä vastaan yhdessä kommunistien kanssa — juuri si-

tä vaativat nuoren sukupolven kaikkein välittömimmät edut. Ainoa puolue, joka johdonmukaisesti taistelee vanhan järjestyksen poistamiseksi, omistavien luokkien työtätekeviin luokkiin nähden ylläpitämän sata- ja tuhatvuotisen herruuden poistamiseksi, on kommunistinen puolue.

— Mutta kommunistinen puoluehan — väittivät vastaan fasistit — edustaa vain *yhden* luokan etuja, mutta me taas edustamme koko kansan ja koko nuorison etuja.

— Se on valhe! — vastasivat ranskalaiset toverimme: kansan todellisia etuja ovat kansan valtavan enemmistön edut, ja se kärsii puutetta muutamien rikkaiden loiseläjain harjoittaman riiston takia. Näitä kaikkien riiistettyjen ja sorrettujen etuja kommunistit juuri puolustavatkin. Mutta fasistiset murhakoplat tarttuvat kansanjoukkojen kurkkuun, jotka vastustavat finanssi-pääoman loiseläjain iestä, ja tätä he sanovat taisteluksi ”kansan etujen puolesta”.

Viime vuonna, jolloin ranskalaiset toverit ensi kerran sovelluttivat tällaista suhtautumista nuorisojoukkoihin, ei tämä suinkaan ollut mitään ilman muuta selvää. Päinvastoin. Esimerkiksi täällä, Kommunistisen Nuorisointernationalen johdossa tämä näytti vieläpä parhaimmistakin tovereista kummalliselta, epäilyttävältä, häpeälliseltä. Päätä puistellen he ihmettelivät: mitä kieltä tämä on? ”Nuoren sukupolven rintama”, — eihän se ole meidän kommunistista kieltämme, vaan fasisteilta lainattu tunnuslause.

Tämä oli tietystikin ilmeinen väärinkäsitys. Sillä ranskalaiset toverithan käyttivät vain lähtökohtana fasistien käyttämää kysymyksen asetuksen *muotoa* panakseen siihen *todella vallankumouksellisen sisällön*. Ja juuri sen takia, että he eivät pelänneet tätä kysymyksen muotoa, vaan lähtivät mukaan fasistien provosoimaan

polemiikkiin nuorisojoukkojen edessä, juuri tällä tavalla heidän onnistui lyödä pois miekka fasistien käsistä ja kääntää se fasismia *vastaan*.

Juuri tämä taito lyödä takaisin fasististen demagogien iskut oli aikoinaan niin heikko nuorilla tovereillamme Saksassa.

Esiintymisissään nuorisojoukkojen edessä ranskalaiset toverit osasivat oikein vastata myöskin kysymykseen: *minkä puolesta* nuorison on taisteltava? Jokapäiväisen leivän alkeellisten vaatimusten vaiko tulevaisuuden suurten ihanteiden puolesta? Tämä virheellinen vastakkain asettaminen on ollut useissa maissa alituisena kompastuskivenä kommunistisessa agitatioissa nuorison keskuudessa, — ja seurauksena on ollut, että nuorisoliittomme eivät ole taistelleet kaikella vakuuttavuudella ei välittömien, jokapäiväisten nuorison vaatimusten, eikä sen suurten tulevaisuuspäämäärien puolesta. Laajoille nuorisoujoukoille on jäänyt väärä käsitys, että reformistit ja vieläpä katoliset papitkin huolehtivat paremmin kuin kommunistit nuorisoujoukkojen jokapäiväisistä tarpeista, ja että fasistiset demagogit pystyvät paremmin kuin kommunistit avaamaan heidän eteensä tulevaisuuden viehättävän näköalan.

Ranskalaiset toverit ovat löytäneet avaimen nuorison jokapäiväisten vaatimusten ja nuorisoliikkeen vallankumouksellisten päämäärien elimelliseen yhdistämiseen. He saivat aikaan innokkaan vastakaivan niin sosialistisen kuin tasavaltalaisen ja katolisenkin nuorison keskuudessa sekä työttömän nuorison joukkokokouksissa, esiintyessä seuraavalla tavalla:

— Koko nuorison, joka kärsii hätää ja oikeudettomuutta, on noustava yhteiseen taisteluun! Taisteluun oikeuksiemme, *nuorison oikeuksien* puolesta! Meillä on

elämisen oikeus, mutta tämänkin ihmisen alkeellisimman oikeuden kieltävät meiltä kapitalistit ja keinottelijat. Me vaadimme viipymätöntä apua, viipymätöntä työn saantia. Meillä on oikeus saada ammattiopetusta, oikeus saada yleensä opetusta! Ja tätä oikeutta meiltä nyt järjestelmällisesti supistetaan ja riistetään. Me vaadimme hallitukselta viipymättömiä toimenpiteitä tätä vastaan. Me vaadimme pulan rasitusten siirtämistä työtätekevän kansan harteilta raharuhtinain harteille, niiden harteille, jotka rikastuvat pulasta. Me, nuori polvi, vaadimme itsellemme oikeutta parempaan ja onnellisempaan tulevaisuuteen. Me emme salli Ranskan hitleriläistytämistä! Me vaadimme fasististen murhakoplain hajoittamista. Me tahdomme taistella kansojen rauhan puolesta! Ja tämän takia meidän on käytävä maassamme päättävää taistelua fasisteja ja taantumuksellista upseeristoa vastaan, jotka valmistelevat uutta maailmansotaa ja rikoksellista kansalaissotaa Ranskan työväenluokkaa vastaan!

Tässä hengessä esiintyi Ranskan kommunistinen nuorisoliitto ja sen onnistui panna alulle nuorison yhteisrintaman joukkoliike. Ja meidän ranskalaisia nuoria tovereitamme arvosteltiin vanhojen kaavaoppisten lauselmien kannalta: mutta tähän unohditte alleviivata — sanottiin heille, — että kapitalismin puitteissa *ei ole mahdollista* viedä läpi minkäänlaisia vaatimuksia työläisnuorison aseman parantamisesta. Tämä on periaatteellinen laiminlyönti, opportunistinen poikkeama — väittivät ankarat arvostelijat.

Mutta ranskalaiset nuoret toverit selittivät, ja selittivät täydellä syyllä:

— Ei, nuorison asemaan *voidaan* saada jonkinlainen parannus, jos nuorison laajat joukot nostatetaan yhteiseen päättävään taisteluun. Tapahtuuko näin — se riip-

puu ensikädessä *meistä*, meidän tarmostamme ja oikeasta taktiikastamme. Ja tämän todella bolshevistisen päättävyyden innoittamat ranskalaiset toverit menivät työttömien nuorisojoukkojen keskuuteen ja sanoivat niille:

— Talvi lähenee, toverit. Te tiedätte, millaisia kärsimyksiä se tuo mukanaan. Onko meidän kestävä kaikki nämä kärsimykset pelokkaiden orjain tavoin? Ei! Emme voi, emmekä tahdo elää tulevaa talvea niinkuin olemme eläneet tähän asti! Ja jos te olette yhtä mieltä, niin me kehoitamme heti ryhtymään *toimintaan*. On heti lähetettävä joukkolähetystöjä työministerin luol! Vieläpä Geneveen, Kansainliittoon, on lähetettävä edustajisto! On viipymättä järjestettävä mahtavia mielenosoituksia Pariisiin kaduilla! Meidän, nuorison, on *taisteltava* elämänoikeutemme puolesta! Vain tällä tavalla me voimme saada alkaen tilaamme helppotusta. Ja me tulemme taistelemaan kuin leijonat. Me näytämme rikkaille pankkiireille ja muille pulan hyenoille, "Comité de Forge'in" herroille ja heidän kaltaisilleen, että me, Ranskan nuoriso, emme halua olla orjia! *Vapiskoon vanha maailma, sillä nyt nousee Ranskan nuoriso!*

Näin ranskalaiset nuoret toverimme tässä vaiheessa *löivät* fasismin *poliittisesti* laajojen nuorisojoukkojen edessä. Fasisteilta meni halu puhua edelleen "nuoren sukupolven rintamasta", he perääntyivät kuin piestyt koirat häntä kolpien välissä.

Tämä "ranskalainen taistelutapa" fasismia vastaan oli viime vuonna vielä *jotakin uutta*. Se vaati silloin tovereiltamme suurta poliittista rohkeutta ja itsenäisyyttä.

Niille toverille KNI:n johdossa, jotka alussa eivät ymmärtäneet tätä vanhoista kaavoista vapaata Ranskan kommunistisen nuorison kieltä — sillä he eivät ymmärtäneet sen poliittista sisältöä — heille tämä tapaus oli

tärkeä poliittinen opetus. Ja minun on sanottava, että nämä KNI:n johdossa olevat toverit oppivat nopeasti ja sen jälkeen ryhtyivät tosibolshevistisellä päättäväisyydellä tukemaan Ranskan kommunistisen nuorisoinn suuntausta. Enemmänkin, he ottivat käsinsä aloitteen saadakseen muidenkin maiden kommunistiset nuorisoliitot omaksumaan tämän kurssin.

Tietenkin on Kommunistinen Nuorisointernationale kokonaisuudessaan ottanut vasta ensimmäiset askeleet tämän taktiikan soveltamisessa.

Ei kuitenkaan ole minkäänlaisia epäilyjä siitä, ettekö se nykyisen johdon ohjauksella tule kulkemaan nopeasti ja päättävästi eteenpäin tätä tietä.

Amerikan kokemus

Yhdysvaltain nuorisoliiton kokemus viime ajalta on myöskin mitä opettavin.

Siellä asia alkoi erään fasistiryhmän laajalti toimitetusta organisatoorisesta aloitteesta, jolla se hallituksen myötävaikutuksella kutsui koolle maan nuorisjärjestöjen kongressin. Kommunistisen nuorisoliiton eteen nousi kysymys: onko sen lähetettävä edustajansa tähän kongressiin vai ei. Ei ole ihmeteltävää, että tällaisessa uudessa asiassa mielipiteet nuorisoliitossamme hajaantuivat. Muutamia vuosia sitten tällainen kysymys olisi kaiken todennäköisyyden mukaan ratkaistu jopa ilman väitteilyä, s.o. olisi yksinkertaisesti kieltäydytty kaikesta osallistumisesta ja varmaankin olisi omahyväisesti pidetty tätä lahkolaispäätöstä kysymyksen parhaimpana ratkaisuna. Nyt tämä kysymys käsiteltiin nuorisoliitossa ja ilmeni, että osallistumista vastustaneilla tovereilla oli huonot perusteet. ”Pelkäämme, että olemme liian heikot”, — sanoivat he, — ”voidaksemme seistä niin mahdavia voimia vastassa”.

Vanha lahkolaisuus, joka niin usein on esiintynyt suurenellulla itseluottamuksella, esiintyi tässä tapauksessa, jolloin suuri käytännöllinen kysymys vaati selvää miehekästä ratkaisua, *epäluottamuksena* omiin voimiin, työläisnuorison johtavaan osuuteen.

Amerikkalaisen nuorisoliittomme johto, toveri G. sen kärjessä, hylkäsi tämän pelkurimaisen perustelun ja meni kongressiin, jonne oli kokoontunut sängen kirjava nuorisojoukko mitä erilaisimmista kerrostumista. Amerikkalaiset toverimme saavuttivat suuren menestyksen tässä kongressissa. Fasismin asiamiehet tulivat täydellisesti eristetyiksi ja kongressi onnistuttiin muuttamaan radikaalisen nuorison yhteisrintaman suureksi kokoukseksi. Ja kun jonkin ajan kuluttua kokoontui toinen nuorison yleinen kongressi, niin kommunistinen nuorisoliitto valtasi siellä jo sängen arvovaltaisen aseman, nojautuen siihen luottamukseen, jonka se oli vallannut uudella joukkopoliittikallaan ja oikeille raiteille asettulla työllään, jonka se oli oppinut.

Mitä se sitten oli konkreettisesti oppinut?

Ensinnäkin, se oli oppinut terveesti arvioimaan nuorisojoukkojen vasemmistumisen astetta, s.o. arvioimaan sitä oikein ilman oikeistolaisia aliarviointeja ja "vasemmistolaisia" yliarviointeja.

Aikaisemmin eräät toverit kuvittelivat asian olevan yksinkertaisesti niin, että koska työtätekevien joukkojen vasemmistuminen ja joukkoliikkeen nousu on alkanut, — ja Amerikassahan näin todellisuudessa olikin, — niin voidaan muutta mutkitta "määritellä" "vallankumouksellisen nousun" olemassaolo ja sitten on vain katsottava Kommunistisen Internationalen ohjelmasta, millaiset vallankumoukselliset tunnuksset on esitettävä seläisessä tilanteessa ja millaisiin vallankumouksellisiin tehtäviin on käytävä käsiksi.

Amerikkalaiset nuoret toverit ovat nyt nähneet, että vaikka Yhdysvalloissa on jo tosiaankin alkanut suuri nuorisojoukkojen vasemmistumisen ja aktivisoitumisen prosessi, eivät nämä joukot, eivät edes niiden aktiivisimmatkaan edustajat ole vielä ymmärtäneet yksinkertaisimpiakaan kommunistisia tunnuksia ja kehoituksia. He eivät ole edes ymmärtäneet, mikä on sellainen "yksinkertainen" asia kuin fasismi. Se oli selitettävä helppotajuisesti ja vielä sittenkin, kun he ovat tulleet käsittämään, että fasismi on vihollinen, osoittautui, että monet heistä pitivät täysin hyväksyttävänä Hearstin lehdistössä esitettyä tunnusta: "Kommunismia ja fasismia vastaan!" He eivät huomanneet, että juuri tässä pettävässä muodossa harjoitettiin puhtaasti amerikkalaista fasisista agitatiota. Heille piti mahdollisimman kärsivällisesti selittää asioiden todellinen tila, *tyrkyttämättä* omaa mielipidettä. Edelleen selvisi esimerkiksi seuraavaa: monet niistä, jotka olivat jo valmiit yhteistyöhön kommunistisen nuorisoliiton kanssa sodanvaaraa ja fasismia vastaan, eivät vielä rohjenneet lähteä katumielenosoituksiin. He eivät olleet lainkaan tottuneet tällaiseen taistelumuotoon ja heidän kanssaan piti aluksi sopia toisista, alkeellisemmista taistelumuodoista, jotka heidän järjestöjensä jäsenjoukot saattoivat omaksua omiksi taistelumuodoikseen, jotta sitten niiden taisteluvalmiuden kehittymisen mukaan vietäisiin niitä eteenpäin.

Toiseksi, amerikkalaiset nuorisoliittolaisemme tulivat vakuutetuiksi siitä, että me todella *voimme paljon oppia ei-kommunistisilta joukoilta*.

He esimerkiksi oppivat näiltä joukoilta "uutta kieltä", nuorison raikasta, konkreettista, helppotajuista ja kuvaannollista kieltä, sellaista kieltä, jota täällä тов. Dimitrov vaatii vanhan, kuivan, stereotyyppisen erikoiskie-

len tilalle. Tov. G. kertoi, miten he onnistuivat nuorisokongressin yhteydessä laatimaan nuorison kielellä kongressin tärkeimmän asiakirjan: "Amerikan nuorison oikeuksien julistuksen". "Me teimme kaikkemme vetääksemme mahdollisimman suuren määrän nuorisjärjestöjen edustajia tämän asiakirjan laadintaan ja lopulliseen asuun saattamiseen." Ja tähän hän lisäsi: "Työskennellen tällä tavalla me emme heikentäneet kommunistisen nuorisoliiton arvovaltaa, vaan lujitimme sitä. Me osoitimme nuorison laajoille joukoille, että kommunistisella nuorisoliitolla ei ole itsekkäitä pyyteitä ja että se kokonaisuudessaan antautuu palvelemaan nuorisokongressin laajentamisen tehtävää tarkoituksella tehdä se laajaksi joukkoliikkeeksi taantumusta vastaan, viivyttelyä sietämättömien nuorison tarpeiden puolustamiseksi."

Amerikan kommunistisen nuorisoliiton edustajat ovat oppineet joukoilta oikeata suhtautumista nuorison *ei-proletaarisin* kerroksiin. Aikaisemmin monet kommunistisen nuorisoliiton jäsenet katsoivat opiskelevaa nuorisoa ylhäältä alaspäin ja täten tietystikin vaikeuttivat kiinteämpien yhteyksien solmiamista. Tämä oli myöskin lahkolaisuuden ilmausta ja se oli juuritettava pois kommunistisen nuorisoliikkeen riveistä. Jos Amerikan kommunistisen nuorisoliiton edustajat eivät olisi osanneet toverillisesti lähentyä opiskelevaa nuorisoa, eivät he olisi voineet kehittää ylioppilaiden yhteisrintaman laajoja liikkeitä, joista tärkein oli ylioppilaiden lakko sotaa ja fasismia vastaan huhtik. 12 p:nä tänä vuonna, johon osallistui 184.000 ylioppilasta.

Kolmanneksi, amerikkalaiset nuorisoliittolaiset ovat myöskin oppineet voittamaan taktiikassa entisen luutuneisuutensa ja käyttämään *joustavaa taktiikkaa*.

Tov. G. kertoi kaksi luonteenomaista esimerkkiä tästä. Ensimmäinen esimerkki: kongressin uskonnollismieli-

sille, jotka alussa suhtautuivat erikoisen epäluuloisesti yhteisrintaman mahdollisuuteen kommunistien kanssa, annettiin sunnuntai-aamuna mahdollisuus nauttia jumalanpalveluksesta. Toinen esimerkki: Rooseveltin suunnitelmaa nuorison turvaamisesta, joka edellytti 50 milj. dollarin luovuttamista nuorison pikaista avustamista varten, ei toverittemme aloitteesta leimattu demagogiaksi, vaan todettiin *myönnytykseksi*, joka hallituksen oli pakko tehdä nuorison kasvavan yhteisrintamaliikkeen johdosta. Samalla nuorison yhteisrintaman johto osoitti tämän toimenpiteen koko kitsauden ja samalla kertaa paljasti joukkojen edessä, kuinka hallituksen suunnitelma uhkaa huonontaa nuorison eräiden kerrostien asemaa. Tov. G. arvioi täysin oikein seuraavalla tavalla tämän taktiikan tulokset:

"Näin ollen Rooseveltin suunnitelma tuli muutetuksi nuorison kongressia vastaan suunnatusta aseesta nuorison mobilisoinnin aseeksi taisteluun hallituksen avustuksen suurentamiseksi."

Näette saman tuloksen kuin Ranskassakin: miekka on lyöty vihollisen käsistä ja suunnattu sitä itseään vastaan.

Neljänneksi, Amerikan kommunistiseen nuorisoliittoon kuuluvat toverit tulivat vakuuttuneiksi siitä, että on mentävä *porvariston* johtamiin *nuorison laajoihin järjestöihin*. Enemmänkin, he ovat myöskin oppineet, *miten* siellä on työskenneltävä.

Aikaisemmin KNI laski tällaiset nuorisojärjestöt yksinkertaisesti vihollisjärjestöjen joukkoon ja niiden miljoonia jäseniä pidettiin "vastustajina". Ei otettu lainkaan huomioon sitä, että Yhdysvalloissa, eikä vain siellä, *työtätekevän nuorison enemmistö* kuuluu näihin järjestöihin. Ei pidä luulla, että nuorison enemmistö on järjestymätöntä. Ei, monissa maissa enemmistö on järjestäytyneenä, eikä vain armeijassa, ei vain koulussa, jotka

myöskin ovat porvarillisia järjestöjä, vaan välittömästi erikoisissa porvarillisissa nuorisjärjestöissä. Ja vieläpä silloinkin, kun me todella aloimme puhua siitä, että on työskenneltävä näiden järjestöjen riveissä, tämä työ käsitettiin täysin lahkolaisessa hengessä työksi niiden "rappeuttamiseksi".

Amerikkalaiset nuorisoliittolaiset kertovat nyt kokemuksensa tuloksena: näihin joukkojärjestöihin ei ole mentävä tarkoituksella rappeuttaa niitä, vaan tarkoituksella "muuttaa ne porvarillisen vaikutuksen keskuksesta yhteisrintamataistelun keskuksiksi, proletaarisen vaikutuksen keskuksiksi". Nuorison joukot pitävät näitä järjestöjä ominaan, ja vain vakavasti työskentelemällä siihen suuntaan, että näiden järjestöjen kautta puolustettaisiin nuorison tarpeita ja etuja, me voimme laajentaa vaikutustamme joukoissa.

Näissä järjestöissä amerikkalaiset nuorisoliittolaisemme ovat löytäneet suuren joukon sellaisia toimitsijoita ja jäseniä, jotka ovat valmiit yhdessä kommunistien kanssa taistelemaan taantumusta vastaan, ja vajaan vuoden kuluessa Yhdysvaltain kommunistinen nuorisoliitto on onnistunut muodostamaan näissä joukkojärjestöissä 175 solua.

Nämä ovat vain muutamia myönteisiä yhteenvetoja Amerikan kommunistisen nuorisoliiton työn kokemuksesta viime ajalta.

Työskentely porvarillisissa nuorisjärjestöissä

Tämä työskentely porvarillisissa joukkojärjestöissä, jonka Amerikan kommunistinen nuorisoliitto on niin menestyksellisesti pännut alulle, onko se mahdollista ja välttämätöntä vain Yhdysvalloissa?

Ei tietystikään yksistään siellä. Monissa muissa maissa se on yhtä mahdollista, vaikkakaan ei samoissa muo-

doissa. Iso-Britanniassa ovat toverimme aloittaneet jotakin samantapaista toisissa konkreettisissa muodoissa, eli tarkemmin sanoen, he vasta nyt alkavat; he ovat aikalailla myöhästyneet. Skandinavian maissa ovat toverimme tässä suhteessa niin paljon myöhässä, että he eivät ole tätä kysymystä vielä edes asettaneet täysin vakavasti.

Fasistisissa maissa tätä työtä tietystikin on harjoitettava toisella tavalla kuin legaalisisissa oloissa. Tov. Dimitrov osoitti tämän mainiosti meille esittäen sattuvan vertauksen Troijan puuhevosesta.

Mutta ei vain fasistisissa maissa, vaan myöskin eräissä siirtomaissa meidän on sovellettava tätä taktiikkaa, esimerkiksi Kiinassa. Te tiedätte, että kiinalaiset nuorisoliittolaisemme ovat neuvostoalueilla suorittaneet todella legendaarisia urotekoja; rintaman läheisessä vyöhykkeessä he osaavat mestarillisesti soveltaa yhteisrintamataktiikkaa; mutta valkoisilla alueilla, joilla vallitsee Kuomintangin terrori, he ovat heikkoja juuri tässä taktiikassa. Mutta vapautuminen lahkolaisuuden jätteilistä terrorin oloissa, tämä tehtävä on osottautunut vaikeaksi jopa kiinalaisillekin tovereillemme. Heidän on opittava menemään luokkavihollisen luomiin laajoihin joukkojärjestöihin. He voivat sen tehdä. He ovat lahjakasta väkeä.

Myöskin muissa siirtomaissa, varsinkin Intiassa, mielestäni voidaan hyvin paljon saada aikaan työskentelemällä porvarillisissa nuorison joukkojärjestöissä.

Kaikissa imperialistisissa maissa tämä tehtävä on erikoisen tärkeä sodanvastaisen taistelun kannalta. Miten muuten voimme yleensä sanoa, että me valmistamme työtätekeviä luokkia taisteluun sotaa vastaan, jollemme työskentele näissä suurissa porvarillisissa nuorison joukkojärjestöissä? Tavattoman suuret joukot nuorisoa kan-

san työtätekevästä kerroksista kuuluvat näihin joukkojärjestöihin. Ja useimmissa maissa me emme tee mitään vakavaa työtä saadaksemme aikaan yhteyden tämän nuorison kanssa, avataksemme sen silmät näkemään edessäolevan vaaran. Onko tämä bolshevistista valmistautumista sodan varalta?

Vieläpä tällaisten joukkojärjestöjen ei-fasistisetkin johtajat, sellaisetkin, jotka "rauhan aikoina" tekevät pasifistista propagandaa, hetkellä, jolloin maan vallassa-oleva porvaristo aloittaa sodan, antautuvat itse asiassa muodossa tai toisessa sotilasjohdon käytettäväksi. Suuri joukko näiden järjestöjen nuorista jäsenistä tulee yllätetyksi, vedetään petoksella sotaan, jos sitä ei etukäteen valmisteta kaikkeen tähän, yhteyksiensä pohjalla kommunistien kanssa, jos kommunistit siihen saakka vain jaarittelevat "joukkotyöstä".

Kommunistiset nuorisoliitot

Miten voidaan imperialististen maiden proletariaatti valmistaa imperialistisen sodan varalle niin kauan kuin *kommunistiset nuorisoliittomme* ovat niin heikot kuin nyt! Ilman työläisnuorison voimakkaita, aktiivisia vallankumouksellisia järjestöjä, jotka ovat elimellisessä yhteydessä maan suurimpien nuorisojärjestöjen kanssa, on proletariaatti taistelussa sotaa ja fasismia vastaan oleva kädettömän sotilaan kaltainen.

Mutta siitä, että voimakkaiden *vallankumouksellisten* järjestöjen olemassaolo on välttämätöntä, ei suinkaan seuraa, että nuorisoliittojemme on otettava vastaan vain sellaisia uusia jäseniä, jotka jo ovat vallankumouksellisia, ovat jo kommunistisia, ovat jo täysin toimintakykyisiä. Ei! Leveämmälle ovet nuorisojärjestöihimme! Kaikkiällä, missä nämä järjestöt ovat legaalisia, on niiden oltava täysin avoimet kaikille pojille ja tytöille, jotka ovat

todella myötätuntoisia kommunismille ja tahtovat sitä oppia.

Kommunististen nuorisojärjestöjen koko elämän tulee olla niin järjestetty, että uudet jäsenet, jotka eivät vielä ole kommunisteja, eivät vielä ole tottuneet kommunistiseen kuriin ja kommunistiseen aktiivisuuteen, tuntisivat olevansa kotonaan kommunistisissa nuorisoliitoissamme, että heillä olisi elävä mielenkiinto järjestöjemme elämään ja olisi mahdollisuus askel askeleelta kehittyä kommunisteiksi.

Jäsenistön *vaihtuvuus* on ollut erikoisen suuri nuorisojärjestöissämme. Mutta mitä on tuo vaihtuvuus? *Se on lahkolaisuutemme arvostelua meille myötätuntoisten joukkojen taholta.* Suurimmalta osalta tämä lahkolaisuus ilmenee siinä, että uusille jäsenille esitetään sellaiset tavattomat vaatimukset työhön ja kuriin nähden, etteivät he voi niistä täyttää. Sitäpaitsi heidän työnsä on huonosti järjestetty, on etupäässä teknillistä laatua ja niin sisällyksetöntä, että se voi tappa kaiken elävän mielenkiinnon. Mutta ken ei voi tyydyttää asetettuja vaatimuksia, hänen kimppuunsa käyvät nuorisoliittotyöntekijämme joukolla, ja toisinaan eroittavatkin. Espanjasta minulla on tietoja, että siellä vaatimukset nuorisojärjestöjen jäsenten työhön nähden ovat useinkin jopa korkeammat kuin kommunistisessa puolueessa. Tämän mukaisesti on siellä vaihtuvuuskin hyvin suuri. Tämä on eräs, vaikkakaan ei ainoa, mutta eräs pahimpia muotoja nuorisojärjestöjemme harjoittamasta puolueen *kopioimisesta*, jota tov. Dimitrov niin perustellusti täällä arvosteli.

Menneinä vuosina nuorisoliittolaistemme riveissä voitiin toisinaan kuulla kinastelua, jota käytiin seuraavan skolastisen vastakkain asettamisen pohjalla: onko meidän nuorisojärjestöjemme oltava *kasvatus-* vai *taiste-*

lujärjestöjä? Käytinpä vielä taistelua "opportunistista poikkeamaa" vastaan, joka muka ilmeni siinä, että nuorisjärjestöjä pidettiin kasvatusjärjestöinä. Tietystikin, jos kasvatus otetaan vain kirjojen, teesien, luentojen ym. välityksellä tapahtuvana opiskeluna, niin silloin se on tosiaankin opportunistista.

Miten Lenin asetti tämän kysymyksen. Hän sanoi Kommunistisen Nuorisoliiton III:ssa edustajakokouksessa lokakuussa v. 1920:

"Nuorisoliiton tehtävänä on asettaa käytännöllinen toimintansa niin, että opiskellen, järjestäytyen, liittäytyen yhteen, taistellen tämä nuoriso kasvattaisi itseään ja kaikkia niitä, jotka näkevät siinä johtajan, että se kasvattaisi kommunisteja."

Kommunistisen Nuorisointernationalen perustehtävä

Kommunistisen Nuorisointernationalen perustehtävänä on *nuorisoliikkeen yhtenäisyyden aikaansaaminen fasismia, sotaa ja kapitalistista sortoa vastaan*. Tämän perustehtävän asetti täydellä selvyydellä ja päättävyydellä toveri Dimitrov selostuksessaan ja päätöslauselmassa työjärjestyksen toisesta kysymyksestä. Se sai osakseen innokkaan hyväksymisen maailmankongressimme kommunistisen nuorisoedustajiston taholta. Samalla on tullut osoitetuksi Kommunistisen Nuorisointernationalen kurssi lähimmän taistelukauden ajaksi.

Kommunistisen Nuorisointernationalen lähimmän kongressin tehtävänä on oleva tämän kommunistisen nuorison perustehtävän konkreettinen kehittäminen saadun kokemuksen perusteella eri maiden olojen mukaisesti, sen selittäminen ja varmistaminen erillisten lähipiirien käytännöllisten tehtävien muodossa.

Sosialistiset nuorisjärjestöt ovat yleensä yhtä eristetyt kuin kommunistisetkin nuorisoliitot. Suurimmalta osaltaan ne ovat nykyään puolittain nukuksissa olevia

kulttuurijärjestöjä, joilla ei ole suurta arvoa proletaarisen luokkataistelun tekijöinä. Mutta olemalla kiinteässä yhteydessä kommunistisen nuorison kanssa ne voidaan herättää uuteen aktiiviseen eloon.

Sosialististen ja kommunististen nuorisoliittojen voimien yhdistäminen ja jatkuva yhteistoiminta epäilemättä saisi aikaan työtätekevän nuorison vilkkaan virtaamisen molempiin nuorisojärjestöihin. Yhdessä ne muodostaisivat *johtavan voiman* maan nuorison joukko-*liikkeessä*, erikoisesti fasisminvastaisessa *liikkeessä*, sillä fasismi uhkaa hävittää niin kommunistiset kuin myöskin sosialistiset nuorisoliitot ja kaikki edistykselliset nuorisojärjestöt.

Tämän takia tov. Dimitrov kehoitti nuorisoa muodostamaan kommunististen ja sosialististen nuorisoliittojen *fasisminvastaisen liiton* luokkataistelun pohjalla. Tämä tov. Dimitrovin kehoitus varmaankin saa aikaan mitä suurimman vastakaivun sosialistisen nuorison keskuudessa.

Kommunistinen nuoriso puolestaan on velvollinen kaikin tavoin helpottamaan tämän ehdotuksen hyväksymistä sosialististen nuorisojärjestöjen taholta. Tämä on merkitsevä suurta askelta eteenpäin nuorisoliikkeessä.

Mutta tämä kansainvälinen tehtävä ei suinkaan merkitse sitä, etteikö yksityisissä maissa voitaisi ja pitäisi *mennä pitemmälle*. Jos Kommunistinen Internationale asettaa nyt päiväjärjestykseen kysymyksen puolueiden yhdistämisestä, niin on selvää, että useissa maissa sosialististen ja kommunististen nuorisojärjestöjen yhdistämisen mahdollisuus on nyt vieläkin ajankohtaisempi tehtävä.

Ranskan kommunistinen nuorisoliitto on tässäkin suhteessa esiintynyt tienraivaajana. Se otti rohkeasti ja

avoimesti käsiinsä aloitteen ja esitti sosialistiselle nuorisoliitolle yhdistymiskannan, joka sai osakseen suuren vastakaivun sosialistisen nuorison keskuudessa. Espanjassa tämä kysymys on myöskin jo ajankohtainen. Huomenna se voi tulla ajankohtaiseksi monissa muissa maissa, esimerkiksi Itävallassa, Belgiassa ja Yhdysvalloissa.

Sosialistisessa Nuorisointernationalessa on jo muodostunut vasemmistosiipi, joka taistelee yhteisrintaman puolesta ja lähestyy vallankumouksellisia asemia. Toisin ei voi ollakaan! Mitä suurimpien joukkotaistelujen edessä työläisnuorison parhaimmat, taistelukykyiset voimat siirtyvät reformismin leiristä proletaarisen vallankumouksen leiriin. Eikä vain työläisnuorison voimat, vaan myös muiden työtätekevien luokkien, opiskelevan nuorison jne. voimat. Ne antavat uusia taistelukykyisiä voimia yhteiskunnallisen vapaustaistelun aktiiviarmeijan käytettäväksi.

Tämän me näemme jo kaikissa niissä maissa, joissa kommunistit osaavat oikealla tavalla tukea porvarillisissa joukkojärjestöissä tapahtuvaa nuorison radikalisoitumista.

Tästä johtuu tov. Dimitrovin nuorisolle asettaman toisen tehtävän pitkälle menevä ajankohtainen merkitys, tehtävän "yhdistää kaikkien ei-fasististen nuorison joukkojärjestöjen voimat, mukaan luettuna ammattiliittojen, osuusliikkeiden jne. nuorisojärjestöt mitä laajimman yhteisrintaman pohjalla aina erilaisten *yhteisten järjestöjen* muodostamiseen saakka taistelua varten fasismia vastaan, nuorison ennenkuulumatonta oikeudettomuutta ja militarisoitua vastaan, nuoren polven taloudellisten ja kulttuurietujen puolesta".

Tämä on oikea tie, tämä on nuorison kommunistisen liikkeen linja.

Nuorison kansainvälisessä yhteisrintamaliikkeessä ovat

viime aikoina, kuten tiedätte, tulleet käytäntöön uudet tunnukset, jotka muodoltaan ovat sangen vanhoja: vapauden, rauhan ja demokratian puolustuksen tunnukset. On aivan luonnollista, että eräät toverimme ryhtyvät tällöin aprikointiin, sillä he tietävät mainiosti, ja muuten ei voi ollakaan, että meidän kannattamaimme tunnusten tulee kestää periaatteellinen arvostelu.

Toverit, joilla on epäilyksiä, eivät ota huomioon, että ajat ovat muuttuneet, että tunnus ei ole kivettymä, että sen elävä sisältö muuttuu yhdessä ajan ja tilanteen kanssa. Vapauden tunnus oli aikoinaan vallankumouksellinen tunnus porvarillisessa vallankumouksessa; sittemmin se muuttui reformistiseksi tunnukseksi ja vielä myöhemmin lopuksi vastavallankumoukselliseksi tunnukseksi. Esimerkiksi Saksassa v. 1928—1932, jolloin sosialidemokraatit istuivat hallituksessa ja pitivät kiinni tunnuksesta: ”Vasemmalta ja oikealta tulevaa diktatuuria vastaan, vapauden puolesta”, se oli sosialidemokraattisen hallituksen vastavallankumouksellinen tunnus. Mutta nyt, jolloin se esitetään, ei kommunisteja vastaan käytävän taistelun, vaan yhteisrintamassa yhdessä kommunistien kanssa fasismia vastaan käytävän taistelun tunnuksena, tällä tunnuksella on tietystikin aivan toinen sisältö. Tietysti sellaiset kansanrintaman tunnukset ovat venyviä ja sentähden meidän on tehtävä ne selviksi. Joukkojen eteen on asetettava terävänä kysymys: *mille luokille vapaus?* Muussa tapauksessa tämä tunnus voi aiheuttaa proletariaatin ja sen liittolaisten luokkatietoisuuden hämärtyksen.

On siis selvitettävä kysymys, mutta ei ole viisasta suoralta kädeltä hyljätä tällaisia tunnuksia. Lenin sanoi:

”Vapaus on tietystikin erittäin oleellinen tunnus jokaiselle vallankumoukselle, olkoon se sosialistinen tai demokraattinen.”

Uuden "ranskalaisen kielenkäytön" mukaan on nuorison yhteisrintamaliikkeessä myöskin alettu puhua nuorison *ihanteista*. Mutta eiköhän tämä ole jo idealismia, joka meidän on torjuttava? Ei, asia on näin: on olemassa taantumuksellisia ja vallankumouksellisia ihanteita. *Neuvostoihanteet* ovat materialistisia ja kommunistisia ihanteita, ne on vietävä laajoihin nuorisojoukkoihin, ne on juurrutettava niihin.

Tosiseikat osoittavat, kuinka suuri on Neuvostoliiton arvovalta kapitalistisissa maissa, erikoisesti nuorisojoukkojen keskuudessa. Mutta kuinka heikkoja me vielä olemmekaan Neuvostoliiton suurten saavutusten tunnetuksi tekemisessä! Kuinka heikkoja olemmekaan, kun on kysymys siitä, että näytettäisiin koko se ihana tulevaisuus, joka avautuu neuvostomaan nuorison eteen. Eräs nuorisoliikkeen tärkeimpiä poliittisia tehtäviä on kertoa siitä, mitä sosialismi tuo nuorisolle.

Edessäni on viime keväänä keskikoulun päättäneen neuvostoliittolaisen tytön puhe. Hän sanoo:

"Vieraanvaraisesti ja selkoselälleen ovat edessämme avattuina ovet riemuisaan luovaan elämään!

Insinöörit, sorvaajat, traktoristit, kirjailijat, kemistit, sähköteknikot — kaikki ovat tarpeen nuorelle ihanalle synnyinmaalleni!

Niin, V. V. Majakovski on oikeassa: "elämänsä on ihanaa ja ihanaa on elää" tällaisena erinomaisena aikakautena ja erinomaisessa maassamme! Meidän ikätoverimme ulkomailta eivät ole milloinkaan eläneet näin erinomaisia, elämäntäyteistä, aurinkoisia ilonpäiviä kuin me elämme nykyään.

...Tämän mahdollisuuden iloisesti, reippaasti ja hyvin opiskella ovat meille valloittaneet meidän vanhempamme, veljemme suuren kommunistisen puolueemme johdolla lokakuun taisteluuissa ...

...Meidän keskuudessamme ei ole vain tulevia insinöörejä, teknikkoja, kemistejä, agronomeja, Punaisen Armeijan komentajia, lentäjiä, tankkimiehiä, — meidän joukossamme on myös

kin kirjailijoita, runoilijoita, säveltäjiä, kuvanveistäjiä, meidän joukossamme on lentopallon pelaajia, shakinpelaajia, mainioita urheilijoita!

... Olemmehan me Neuvostomaamme nuoria isäntiä! Edesämme on valtava tehtävä — alistaa tahtoomme avaruus ja aika!

Me tahdomme elää, meidän on elettävä ja me elämme kauan, sillä Vladimir Iljitsh antoi meille tehtävän — rakentaa valmiiksi kommunistinen yhteiskunta. Hän sanoi: juuri nuorison on rakennettava kommunistinen yhteiskunta . . .

... Niin, me

ymmärrämme ja valtaamme kaiken,
sinitalvaan ja arktikan yön.

Ja kun maa meiltä kuntoa vaatii,
joka ainoq teemme sankar'työn.

... Sankaruus meidän maassamme ei ole peikkää joutavaa maineen tavoittelua: meidän sankaruutemme on jokapäiväisessä vakavassa taistelussa ja työssä."

Koettakaa, toverit, esittää tämä maittenne kielillä, mutta ehdottomasti nuorison verevällä ilmeikkäällä kielellä, ja te tulette silloin vakuutetuiksi, että tällä tavalla voidaan vallankumouksellisessa agitatioissamme saavuttaa paljon enemmän kuin hengettömällä statistiikalla.

*

Toverit, nuorisoliikkeemme myönteisistä esimerkeistä, joista olen tässä kertonut, te olette tulleet näkemään, että eräissä maissa kommunistinen nuoriso on jo ottanut ensimmäiset ratkaisevat askeleet oppiakseen "purjehtimaan luokkataistelun myrskyisällä merellä", kuten tov. Dimitrov täällä lausui.

Me kaikki tässä kongressissa olevat olemme vahvan uskon elähdyttämät, että uusi taktillinen suuntaus, jonka tov. Dimitrov osoitti meille niin vakuuttavasti, voi auttaa meitä saavuttamaan todella suurta menestystä yleismaailmallisen liikkeemme kaikilla aloilla, eikä viimekädessä nuorisoliikkeessämme.

Mutta eräs seikka on eittämätön: asia ei *luista itsevirtauksella*. Ennen kaikkea on välttämätöntä kommunististen puolueiden alituinen huolehtiva apu nuorisoliikkeelle, paljon tehokkaampi apu ja johto kuin on ollut tähän saakka. En kohdista tätä kehoitustani kaikille kommunistisille puolueille, vaan useimmille niistä. Minkä takia? Ranskan ja Yhdysvaltain nuorisoliittolaistoverit kertovat, että heillä ei ole mitään valittamisen aihetta — näissä maissa puolueet todella avustavat. Tov. Raymond Guyot sanoi: "Aikaisemmin me autoimme puoluetta, nyt puolue auttaa meitä." On siis käynyt niin, että nuorisomme omat saavutukset ovat saattaneet puolueenkin johdon paremmin ymmärtämään nuorisoliiton tehtävän ja tarpeet.

Kaikkien kommunististen puolueiden, kaikkien niiden johtajien on kerta kaikkiaan ymmärrettävä: nuorison liike on yhteiskunnallisen vapautusliikkeen *sydän*. Meidän nuorisomme, meidän toivomme kasvaa, mutta se voi kasvaa kymmenen kertaa nopeammin, jos puoluejohto auttaa sitä tositeolla, jos se antaa nuorison avuksi todella kykeneviä voimia. Nuorisoliikkeemme eräät ohjaajat ovat viime vuosina kohonneet todellisten nuorisajohtajien tasolle. Mutta asia ei luonnistu, jos puoluejohto, kuten nyt usein tapahtuu, heti ottaa itselleen jokaisen toimeliaan nuorisoliittolaisen, joka on osoittautunut kykeneväksi nuorisoliikkeen työssä. Kommunistinen nuorisoliitto on tietysti myöskin kaaderien koulu puoluetta varten. Mutta koululla, jolta viedään kaikki kykenevät opettajat ja johtajat, ei ole mitään arvoa.

Toinen imperialistinen maailmansota lähestyy. Valmistellaan rikollisinta kaikista rikollisista sodista: vastavallankumouksellista imperialistista hyökkäystä Neuvostomaata, kaikkien maiden työläisten isänmaata vastaan.

Mutta me tiedämme, kuten tov. Stalin tästä sanoi,

että tämä sota on oleva porvaristolle kaikkein vaarallisin sota. Vallassaoleva porvaristo kiittää mitä vaarallista sotaseikkailua kohti. Eräissä maissa se on jo valinnut "johtajiksi" tyhmänsokeita, hurjapäisiä seikkailijoita, antaen niiden käsiin hallitusohjaket.

Ehkäpä Saksan porvaristo ei ole parempien johtajien arvoinen, mutta olipa asia miten tahansa, maailma on suojattava niiden raivonnalta.

Japanin armeijan johtajat ovat melkein yhtä suuressa määrässä yhteiskunnallisesti vaarallisia "rauhan apostoleja" (kuten itseään ja asekuppaneitaan nimitti tunnettu kenraali Araki).

Poliittinen ymmärrys ei myöskään Puolassa ole hallinnan peräsimessä.

Ja Britannian imperialismi, jota mitkään valloitukset eivät saa kylläiseksi, on valmis tukemaan — suoraan tai välillisesti — jokaista seikkailijahallitusta sodassa Neuvostomaata vastaan.

Kaikki ne eri puolilta työntävät maailmaa kansojen uuteen verilöylyyn. Tästä johtuu kärkevä sodanvaara.

Se vaatii vaatimalla työtätekevän väestön vakavaa ja tarmokasta mobilisointia vastaiskuun, taisteluun porvariston sotavarusteluja vastaan. Se vaatii nuorison miljoonajoukkojen vetämistä yhteisrintamaan.

Me toistamme usein tunnusta imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi porvaristoa vastaan. Tämä tunnus sellaisenaan on hyvä, mutta se muuttuu tyhjäksi vaaralliseksi fraasiksi, jos me emme etukäteen tee mitään vakavaa takoaksemme nuorison yhteisrintaman.

Tarvitaan sata kertaa laajempaa nuorison vallankumouksellista liikettä. Että se on monissa maissa täysin mahdollista, sen osoittaa ranskalaisten ja amerikkalaisten nuorisoliittolaisten saavuttama menestys.

Vain siinä tapauksessa, jos me kaikkialla käymme tiu-

kasti kiinni tähän työhön ja teemme sitä kunnollisesti, jos me tässä työssä saavutamme todella huomattavaa menestystä, vasta silloin me voimme sanoa, että me bolshevistisesti valmistamme joukkoja imperialistisen sodan varalle.

Me kutsumme yhteisrintamaan myöskin nuorison pafistisia järjestöjä, mutta meidän on väsymättä valistettava nuorisoa siihen suuntaan kuin Lenin opetti:

”Sinulle annetaan kivääri. Ota se ja opettele hyvin sotataitoa. Tämä taito on välttämätön proletaareille — ei sitä varten että ammuttaisiin veljiä kohtaan, toisten maiden työläisiä, kuten nykyisessä sodassa tehdään ja kuten sinua neuvovat tekemään sosialismin petturit, — vaan sitä varten, että taisteltaisiin oman maan porvaristoa vastaan, jotta riistosta, kurjuudesta ja sodista tehtäisiin loppu, ei hyvillä toivomuksilla, vaan voittamalla porvaristo ja riisumalla se aseista.”

Jos kommunistiset puolueet ja nuorisomme lähtevät tässä hengessä taisteluun sotaa vastaan, niin ei ole epäilystäkään, että tuleva vastavallankumouksellinen imperialistinen sota johtaa useissa maissa vallankumoukseen ja että tämän sodan lopussa Göring ei tule näyttämään paremmalta kuin van der Lübbe Leipzigiissä.